

Paula Hirvonen

"Sijan tiien kussa synnyin ajan kaiken kussa kasvoin"

Vaskela oli kylä Rantamäellä
oikea karjalainen sukukylä.
Mäki oli kivinen,
kiviselle mäelle paistoi päivä
kävi syksyn myrskyt ja talven tuiskut.
Aukeaa kun oli, ei puita
ei puitten varjoja
mitä nyt omenapuut ikkunain alla
ja se iso jalava "sukupuu"
entisellä rantatörmällä.

Talot oli liki toisiaan
nurkka nurkassaan,
kirjavana koko mäk'kunta.

Mäellä rinteitä riitti
päin päivännousua ja illanruskoa.
Rinteillä levisi viljavat pellot
ja uusimmat talot.
Pientareilla tervakot ja kissankellot.
Ylhäällä sinessä
kiurun korkea veisu.

Mäen alla siinteli Suvanto,
vaahtoina kohisi Vaskelan koski,
ja vuolaana virtasi Taipaleenjoki.

Kylän asukkaat

"Kummallisia" lie koko kylän väki.
Lauloivat laulut,
tantsivat tantsut
ristit kaulassa,
tuvassa opossat ja lampukat.

"Yks'mielisii ko suvet!"

Vaik' mite heit nimittel ja
herjaa heist heitti olivat vain
ku ei ois kuulleetkaa.
"Mitä työ meist ja mei uskost
koi myökiä teist" sannoit.

Kyläkujaset

toivat ja veivät monenlaista kulkijaa
oli Pietarin kävijää ja "ropottilaista",
paimenta ja parisniekkaa,
oli paturia, tinuria ja rahtimestä,
parves' kulkijaa ja yksin mänijää.
Työn äänet, kylän elämän äänet
kuuli kulkija kujasille.

Sukupolvien jäljet tien tomu peitti.